

[Lynnerup Nielsen.]

Jeg kan kun omtale nogle af det foreliggende lovforslags paragraffer. Jeg skal først henvisse til § 13, hvoraf det fremgår, at medens det overordnede mandskab har en opsigelsesfrist på tre måneder, har det øvrige mandskab kun syv dage. Dette opsigelsesvarsel burde forlænges, så meget mere som søfolk aflønnes med månedsløn og ikke som arbejdere i land med uge- og timeløn; dertil kommer, at arbejdsforholdet til søs er af mere fast karakter, og at sømanden er helt anderledes bundet af sin arbejdsplads end f. eks. industriarbejderen. Der ville derfor også være en vis rimelighed i, at nogle af de regler, der gælder for handelens arbejdere, for kontor- og butikspersonale, blev lagt til grund for aflønnings- og arbejdsforhold for sømændene, for hvem der gælder tilsvarende fastere arbejdsforhold. I det mindste forekommer det mig, at en opsigelsesfrist på syv dage er altfor kort, den burde være mindst en måned.

I § 15 fastsættes det, at en sømand er kontraktligt forpligtet i halvandet år udenfor landets grænser. Det må dog vist også siges at være en langvarig forpligtelse; man burde absolut have en kortere tid her; mon ikke eet år burde være maksimum?

§ 23 omtaler sparet hyre for den tid, da skibet er i søen. Hvad enten den fremkommer ved underbemanding eller ved sygdom, arbejdsudygtighed eller lignende, skal sparet hyre fordeles til den reducerede mandskabsgruppe i forhold til det forøgede arbejde, såfremt beløbet ikke er opslugt af overarbejde. Det er en bestemmelse, der absolut er til fordel for rederen, og en bestemmelse af den art bør naturligvis ikke føre til fortjeneste ved, at der nu og da sejles med for lidt mandskab. Det er jo i virkeligheden kun i den tid, da skibet sejler i søen, at den sparede hyre skal fordeles, og ikke i den tid, da skibet ligger i havn med losning og lastning. Jeg finder det både naturligt og rimeligt, at der, hvis dette mere intensive arbejde ikke kan udføres normalt på de otte timer, betales overarbejdspenge og tillige den sparede hyre til den pågældende mandskabsgruppe, idet det ikke bør være nogen fordel for rederen at sejle med underbemandet skib i en tid, da sømændene har haft og stadig har en meget stor arbejdsløshed.

I § 18, stk. 3 står der:

„Hyre betales ikke for tid, i hvilken sømanden ulovligt unddrager sig sin tjeneste, eller i hvilken han er arbejdsudygtig på grund af sygdom eller legemsskade,

som han svingagtigt har fortiet ved sin ansættelse.“

Det forekommer mig, at dette også er en af de gamle særregler, som der ikke er megen bund i, og som der ikke kan være nogen synderlig grund til at opretholde. Er den pågældende sømand ikke tilfredsstillende for rederen, eller udebliver sømanden fra sit arbejde, ja, så kender rederen vejen, nemlig afskedigelse, og findes der ikke grund til afskedigelse, bør der naturligvis heller ikke være grundlag for fradrag i hyren.

I samme paragraf står der, at der betales ikke hyre for den tid, hvor en sømand er arbejdsudygtig som følge af sygdom eller legemsskade, som han har pådraget sig med forsæt eller ved grov uagtsomhed. Man må dog have sine tvivl om, at nogen sømand bevidst eller med forsæt stræber efter at pådrage sig en sygdom eller en legemsskade, og mon ikke en sådan bestemmelse godt kunne udelades?

§ 21 fastslår rederens ret til at modregne i hyren beløb til dækning af forskelligt, bl. a. den før omtalte disciplinbod og erstatningsansvar, som en sømand har pådraget sig i tjenesten. Vi finder, at en sådan paragraf helt burde udgå.

I § 24 fastsættes det, at hyren kun løber til og med dødsdagen, hvis en sømand dør, og at hans enke og børn under 18 år får ret til hyre for en måned. Det er ikke rimeligt, at lønnen ophører med dødsdagen. Lønnen bør efter mit skøn udbetales på samme måde som til alle andre månedslønnede, nemlig ved udløbet af den måned, i hvilken dødsfaldet sker. Det vil vist også være rimeligt, at tillægshyre ikke blot ydes, hvor der efterlades en enke og umyndige børn, men også til andre, som sømanden faktisk helt eller delvis har forsørgerpligt overfor.

I § 26 gives der en sømand, der i to år uafbrudt har været i tjenesten, ret til fri hjemrejse, men han skal dog være forpligtet til at fortsætte yderligere seks måneder, såfremt det ikke kan påregnes, at det skib, han sejler med, til den tid vil være i dansk havn. Jeg finder, at de 2½ år, som det i så henseende bliver, er en altfor lang tid; her måtte et år være mere end tilstrækkeligt.

Efter § 28 har sømanden under sygdom ret til kur og pleje, hvis det er i udlandet i indtil 12 uger, og hvis det er her i landet i indtil 6 uger. Det måtte være rimeligt, at der blev ydet sømanden den samme kur og pleje her i landet, ja, det måtte egentlig være rigtigt, at rederens pligter strakte sig